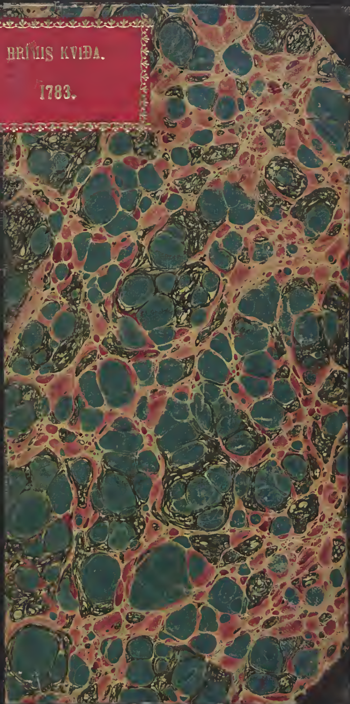
BRÍMIS KVIÐA.

1783.

811
Jón

SKÁLLD-MÆLI,

KÖLLUT

HRÍMIS-QVIDA;

FUNDIN

I

HUGAR-HIRZLU

SKÁLLD-REYNIS INS ÝNGSTA

I VETRAR MÁNADI

ÁR EPTIR HÍNGAT-BURD GUDS

MDCCLXXXIII.

Prentut í Kaupmannahöfn, 1783.

af

L. SIMMELKIÆR.

Kveðið af Jóni Johnsonius (Nyrup).

HRÍMIS-QVIDA.

Eitt finn kom eg
med yta ſonum,
þar er hund-fiölgir
þíng um áttu.
qvadda'g at máli
mann ókunnann,
hvat títt um væri
med tyvum hiálma?

Þjód-greini qvad hann
þíngi vallda
og qvan hans Af-unni,
med kyn-fylgd beggia.
var þar *Rógmáll*
og *Ráng-dæmr*,
Heimſkr og *Jll-fúſs*,
og hundrat ſlíkir.

Borna qvad hann tvo
brædr máli
Þjód-unn og Mann-unn;
og þeirra gengi.
var þar *Sann-giarn*
og *Sann-málgr*,
Skynſamr og *Gód-fúſs*
og ſkarí ſlíkra.

Mællti Þjód-greinir:
meigum-at þola
ódæmi ſlík,
er vid-gángaz;
her ſá menn *hrímſkir*
hefd og met-ord,
en óminni dylr
alna í landi.

Ætlum her hafi
ærit margir
þessara fyrr
til fremda komiz,
þótt ecki framar
atgiört letut;
heyrum einn ennú
hafinn í vegu.

Helldr þykir gegna,
at *Hrímlendíngar*
hæfiz til meta
heim í bygdir,
enn sæti her fyrir
svinnum gumum,
er land ort siálft
lætr borna.

Mællti þat AF-UNN,
mögnud ábridi:
ærin eru fyrn
um uppgáng slíkann;
en hin þó meiri,
ef minnr verdir
erlendir menn
upphefd geta.

Qvad hún mann-fylgi
meiga vallda,
og höfdíngia veizlu
heimunliga.
let hún ser og sínum
svívirdu gerva,
at kosníngs eigi
qvödd um voru.

Marga let hún finna
meirr um verda,
enn *Hrímlanda* þan'z
hafidr væri.
hiezt hún öllum skyldu
árum lióſta
til veg-mords honum,
ef vildu't bæta.

Taldar gat-at hann
tillögur hinna,
sem ÞIÓD-GREINI
á þíng fylgdu.
mælltu þar fleztir
máli slíku,
sem *bóndi* og AF-UNN
borit höfdu.

Mællti

Mællti Þióð-unnr,
þydu bragdi:
ódæmi ne fyrn,
engi munu,
þótt *hrímſkir* menn
her í landi
virdíngar geti
eda valld-ſyſlur.

Hyggium oſs æva
hlyda megi,
val-menni þeirra
vettugi meta.
ſkal fátæki
fyrirlitníng,
edr annat mál
ágreind vekia?

Skal drottnan vor
dugnad keſia,
eda fiarſki lanz
firríng ſkapa?
ſkal Nám-ſkortr
nidrunar afla,
eda kaup vor
koma at brígzli?

Alla beztu menn
at því qvedum:
ef *Hrímar* margir
hafa't dugnad?
eins þeir'z her nú
eru í metum,
og hinir, at fyrri
hefdum jukuz?

Efla þeir eigi
orar ſæmdir
med ſkyríngum
ſkrá-ſetnínga,
þær'z alldir fornar
arf þeim letu?
hvar ſkín Sagna-liós
ſva í heimi?

Þióna ei' jamt
þeir'z her aukaz
alls-heriar efnum,
ſem orir landar?
eins dyggum ſinnar
ſyſlu rekſtri,
og ritníngum
reyndar nytum.

Land-ftiórnar fpakir
láti vitnat;
ef *hrímfka* med ofs
hlyd'at fæma,
er ora frædi
á efnum þeirra,
fva't fkipa viti,
hvat fkázt gegnir?

Hver hefir lanzþecking
liófari gefna,
enn *Hrímar* fiálfir
um heim þeirra?
mundim allt full-vel
meiga fkipa,
ef redumz-at
vid ràd-fvinzta?

Mun-at hitt
heillum fæta,
at bland verdi
beggia þióda?
áftir qveda fyrnaz
fem fundi manna,
en af ná-viftum
vingan þróaz.

Hugdu vær fizt
at Höfdíngiar;
Þjóð-greinir bóndi,
fem þer metiz,
mundu þá fólfku
til máls hafa,
eda qvan-rádum
kölldum hlíta.

Þótti fköruglig
Þjóð-unz tala,
vard at máli hans
mikill rómr.
hvikudu ymfir,
er Af-unn' veittu,
at mundu verra
máli fylgiá.

Letu þá margir
í lidi þeirra
ord um faraz,
at íll at-væri;
er fals-egndir
fagr-mælum
gengu í fok
fynum rángá.

Letu

Letu og margir
í lidi *brædra*
munn um faraz
þá mein-qvidu:
at *bóndi* og AF-UNN
bodit hefdu
ser veg og fremd,
ef veittu at þeirra.

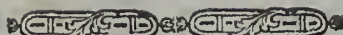
Þótti *hiónum*
þá um versna;
breyttuz litir
í bragdi þeirra;
full vard ásynd
fæd og reidi,
brunnu sión-elldar
sefa módi.

Qvad þat MANN-UNNR,
miúkum ordum;
rángs-leitinn ydarn
áburd hyggium,
at HRÍMIR kosinn
hæfr se minnr,
og at lid-fylgi
lof-vant rádi.

Alla beztu menn
at því quedum:
hvert HRÍMIR siá,
er höfum aukinn,
þiónat hafi't til
þeirrar fremdar,
eda minnr verdr
met-ord hlotit?

Hefir-at hann snaudr
híngat komit,
og miklu varit
til mannvits-kosta?
hefir-at hann bók-vit
blótat jafnan,
og lög-vitru
lyst á þíngi?

Hefir-at hann skyrum
hreyfdri teiknum
vísi Adal-máls
i *Vagn-heimum*?
hefir-at hann bækur
brögnum þarfar
flutt í liós allda,
fyrr um-dulnar?

Hefir-at hann önnr
hyggindi farit,
er Heims-fpakir
hallda þarflig?
hefir-at hann auk
helga fidu
og líferni
löftum friálfat?

Hverr getr hylli
Höfdíngia,
edr vin-fengi
vallz-manna,
nema fá þeffum
og þeim um líkum
blómgadr koftum
ber ávexti?

Mælir ord alldit,
at manna hverr
fiálfr fe fmidr
finnar gæfu.
ætlum þat allvel
eiga heima
hiá Hrími þeim,
at höfum kiörinn.

Hyggiu vær, Af-unn,
hvergi bodna
van-fæmd ydrum
verndar-þegnum.
hyggium þat ftanda
höfdíng-menni,
at fæd og deildir
á flótta reki

Hyggiu vær meirr,
happ í vera,
ef fleiri flíka
fengi *Hríma.*
mundi þeim þá vizka
og mann-afl þróaz,
mundi þeim þá fe
og farfælld vaxa.

Hyggium midr fe,
ef híngat fækir
Hrímir fumr
til há-mennta;
en veit-at þó,
hvat vill nema,
og veit-at þó
hvat verda girniz.

Arum

Arum ſaman
eydir myrkr,
fá'r nemr frædir,
fá'r ſid-bætur;
ferr ſva heim
til fremdar-auka
lítt mennta-fremri,
en leid þadan.

Mundi eigi ſlíkt
meiga veita
ærit lanz-búi
til aptr-fara?
Æſkium *Hrímſkir*
af Hrími koſnum
drægi ſer margir
dæmi mennta!

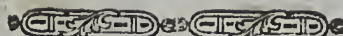
Æſkiu vær meirr,
at úr ſkæri
menn beztir
málum orum!
þyckiumz óſannir
þeirra qvitta,
er Af-unn qveykti
um koſníng ora.

Vel qvádu Mann-unn
mællt um hafa;
gód-fúſann töldu
gumnar allir.
breytt höfdu ſkapi
bónda ſveinar,
væri *híon* hellzti
verd út-legdar.

Ecki dirfduz þau
ne eitt at mæla,
þótti ſér ærin
ordin ſneypa.
vurpu ſkeytum
ſkackar ſiónir
heipt-ſeiddum
á hönd hvara.

Framgeck Lög-valldr,
á fund kominn;
höfum-at qvad hann
hlutaz til mála,
giarna biódum
giörd vora
og ſáttar eflíng
ſveitum medr.

Hand

Handſöludu ſætt
at hallda ſkyldu,
ef Lög-valldr uppi
leti giördir.
taldi hann í dóm
tylft alla
beztu manna
af beggia lidi.

Qvad þat Lög-valldr,
klárum huga:
þótt oſs giördarmenn
greindi á nockut,
eru vær ſáttir
ordnir at hvaru;
er ſú giörd vor,
at gyllda metit:

Loginn med öllu
lízt oſs áburdr
og af ill-fyſi
einni ſprottinn.
hefir *bóndi* ſiá
og *bedia* hans
ſáit her laungum
ſundr-þycki.

Skal Þióð-greinir
af þeim ſökum
vegum og valldi
víſt um fara.
ſkal *qvan* hans ſömu
koſti bída,
og alldregi meirr
uppreiſn geta.

Skulu grid veitt
gengi þeirra,
at med fals-málum
fengnir voru;
ſkulu þeir æva
ymta noeqvat,
ne *hióna* framar
hlíta rádum.

Skal Þióð-greinir
og *þorn-ſif* hans
rekin úr landi,
ef reyfa nockru.
þegar hurfu *hión*
af þíng-móti,
urdu grid og ſátt
med yta ſonum.

Geck

Geck eg í braut
og gat at vita,
hverr verinn hafdi
HRÍMIR nefndr.
þóttu mer *hión*
þessi giörla
at makligleikum
máli bitin.

Þótti mer einnig
ÞIÓÐ-UNZ *hlyri*
eyrindi flutt
al-satt hafa.
gazt mer all-vel,
er gumi kosinn
at verdúngu
vöxtum tæki.

Æsta'g og æsta'g,
allir Hrímskir
leggdi sva veg
til láns-frama,
sem HRIMIR siá
hefir breyttann,
hvart í Skialld-bygdum
eda Hríms væri!

Æsta'g og æsta'g
ytrum HRIMI
heilla og tíma
med hefd nyrri!
verdi hún Hrímskum
til vegs og happa!
blessiz hann og blómgiz
í bygdum Sæva!

II.37.

